

Gurierul Justiției Militare

DIRECTOR-PROPRIETAR
MAIOR V. CHIRU

SUB CONDUCEREA UNUI COMITET
format din

Magistrați, Avocați, și Magistrați Militari.

REDACTIA și ADMINISTRAȚIA:
CLUJ, Strada Tunarilor No. 50
ABONAMENTE: 100 LEI ANUAL.

RECLAME:
500 Lei Adresele D-ilor Avocați
1000 Lei Instituțiilor Comerciale

No. 17—18 1—15 VI 1922.

SUMARUL :

Portrete: Comu Nicu
Homoriceanu Vaschy
Controlul averilor
funcționarilor publici Maior Chiru
Art 125 C. J. M. Avocat S. Oprea
Rolul Președinților
și Judecătorilor S. Iaomițeanu
Oficiile de închiriere
și Armata V. Stăncescu
Informațiuni * * *

ATANĂȘESCU

PORTRETE

CONU NICU HOMORICEANU

Conu Nicu Homoriceanu e sinonim cu Justiția Militară și Justiția Militară, e sinonimă cu Conu Nicu. Amândouă noțiunile sunt tot atât de vechi și se confundă una cu alta. Când sa înființat Codul Justiției Militare, a apărut și ediția lui vie, Conu Nicu și de atunci au trăit laolaltă o căsnicie de invidiat, ca doi hulubași în acelaș cuib fermecător. Când schiopăta codul, se sprijinea de brațul masiv al tovarășului său, când ostenea Conul Nicu, da fuga Codul la editor și trai neneacă, pe banii babacului să mazilească stenahoria.

Sau scurs decenii. Bietul cod și-a mai reparat fațada și-a mai cănit părul, ba în ciuda doftoricescului meșteșug de și rumân de să apuce calea bisericeii, a mai născut pui vii neastâmpărați și arfăgosi ca logofeții dragostei dintâi: Titlul întâi, și titlul doi adițional. Gurile rele șoptesc cu sfiola răutăcioasă, chicotind înfundat, că n'ar fi strein nici Conul Nicu de șotia asta, ba că din contra. Ceva adevărat trebuie să fie, întrucât recunoscător, în pribegia din Moldova, titlul doi adițional a dat și el fuga la editor să îndulcească cafeluța Conului Nicu.

Codul cu pușorii săi sa mai brăcuit, osteniți de marșurile în pas gimnastic prin lungul și latul țării și-au mai contractat competița, prăvălinduse peste ei amnistia și pacea, sau anemiati, de nu-i mai cunoști. Conu Nicu masiv ca în primele ceasuri ale cumețriei, e tot ca o stâncă ce înfruntă cu semeție nestatornicia gloriei codurilor pământești și e tot tânăr, veșnic tânăr, atât de tânăr în cât cum a smintit că e pe ducă bietul cod sa smuls din brațele lui ofilite și îl lapidează astăzi, ca jidovii altădată pe Sfântul Ștefan, de la bara libertății.

Calitățile de altă dată ale bietului cod, pe cari le proslăvea din tribuna sa de procuror, sunt defecte de neiertat, și pușorii de altădată pe care îi legănasere în brațe ca un adevărat părinte când crea Comisar Regal, au devenit niște monștri de care se leapădă ca Sfântul Petre de Cristos, azi când e avocat.

Fața sa de uriaș, cu brazde mari se încruntă, ochii săi vii se înflăcărează, pieptul său larg se înalță, brațele sale puternice se întind și glasul său ce fredona osanale și imn de laudă adevăratei poezii din strofele codului cu cari ametea judecătorii să obțină condamnarea celor ce furați de povestiriile măestrite ale troheelor și dactilelor penale. se încurcau în păenjeniușul lor, tremură și vibrează de indignare ca torentul spumegoaselor ape de la munte.

Cât i-a fost de nerecunoscător tovarășul, bietul cod, nu-i uită mângăierile trecute, și seara în ajunul lapidării de a doua zi pe care o așteaptă, tăinuște cu dușmanul său, pregătindu-i tot el lupta triumfală.

Și Conu Nicu, în sedință cercetând pe deasupra ochelarilor: „Codurile Homoriceanu“ din care zmulge și risipește ca un nou Zeus fulgerile și trăsnetul, obține achităriile aducătoare de trai înbelșugat, după cum odinioară a zmulș gloria săracă a celui mai de seamă magistrat militar.

Acelaș suflet bun leagă însă magistratul de avocat și Avocatul Homoriceanu e Colonelul Homoriceanu, după cum amândoi se contopesc în noțiunea Justiției Militare, pe care o ilustrează de trel decenii, în ambele înfățișări.

Curierul Justiției Militare

REVISTĂ DE DREPT PENAL MILITAR

DOCTRINĂ ○○○ JURISPRUDENȚĂ ○○○ LEGISLAȚIE COMPARATĂ

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

Autorizată de Marele Stat Major General al Armatei cu ordinul Nr. 594/1921.

Director Proprietar
Maior V. Chiru
Prim. Com. Reg. al C. 6 A

SUB CONDUCEREA UNUI COMITET
FORMAT DIN
MAGISTRAȚI, AVOCAȚI și MAGI-
STRAȚI MILITARI

Redacția și Administrația
CLUJ
Strada Tunarilor No. 50.

ABONAMENT ANUAL LEI UNA SUTĂ (100 LEI)

Controlul averilor funcționarilor publici

Penalitățile au scopul final de a crea o societate ideală în care toți membrii ei să urmeze întocmai noțiunile relative, de drept și morală ce guvernează o epocă, societatea.

Această tendință a pătruns adânc în sufletul societății prin tradiția moștenită din generație în generație, prin educațiunea empirică a maselor populare și prin educațiunea sistematizată în școlile naționale. Pe temeiul

acestor factori, societatea și-a creat legi scrise cu sancțiuni penale pentru nerespectarea lor și legi morale, cu sancțiuni de natură morală pentru infractori.

Când se produce o infracțiune la legile scrise, simțul de dreptate al opiniei publice cere pedepsirea infractorului și nu se liniștește de cât atuncea când sancțiunea a fost aplicată. Când se produce o infracțiune la legile morale însăși societatea a-

plică sancțiunea prin desconsiderarea și oprobiul făptuitorului.

Aplicațiunea sistematică a sancțiunilor de ambele naturi, creiase societatea Românească dinaintea războiului așa cum o aveam atunci, corectă și curată, cu micile excepțiuni ale infractorilor ce formau un neînsemnat procent. Deslănțuindu-se războiul și prin starea de fapt, desorganizându-se majoritatea instituțiunile ce privegheau asupra mișcării infracțiunilor, s'a produs o depresiune morală generală, slăbindu-se disciplina socială.

Oamenii au devenit mai îngăduitori, sancțiunile ne mai putându-se aplica riguros și la timp, noțiunea de permis și nepermis s'a diluat, nuanța morală a scăzut, patimile s'au deslănțuit, ușurința câștigurilor ce frizau morala și codul penal căzut în desuetudine, a determinat vicierea societății.

Ocupațiunea vrășmașe s'a însărcinat cu complectarea a-

cestei prăbușiri. Astfel s'au ivit corbii războiului, speculanții din interior și hienele frontului, traficantii nevoilor publice și ai foametei popoului, jefuitorii mari și mici ce au întunecat bunul renume al neamului românesc.

După războiu când din sângele cu cari cei 800,000 de viteji a udat glia străbună și a răsărit România Mare, pletora infractorilor de pretutindeni și-a strâns rândurile formând parcă marele partid politic al jafului și tâlhăriei organizate. Statistificându-se infractorii, vom găsi un foarte mare procent de streini sau de origina streină, cu un foarte mic procent de infractori pur români. Credința a-ceasta poate garanta regenerarea, convingerea aceasta e de natură să ne pună în situațiunea de a afirma că puROIUL nu sa întins asupra tutulora și printr'o deșteptare a chirurgiei sociale, ne vom însănațoși cât de curând.

Prin spiritul de admirabilă

bunătate și iertare, al neamului nostru, ce în fața înfăptuirii idealului național a iertat și uitat pe cei greșiți, spirit sintetizat în Inalta Clemență Regală prin Amnestie, se credea că s'a pus sfârșit toleranței anterioare și seria infracțiunilor va lua sfârșit.

Prea adâncă a fost prăbușirea și prea amețitoare panta ca tâlharii să înțeleagă gestul neamului și să se întoarcă din drum. După iertare, numărul lor s'a înmulțit, au luat fel de fel de înfățișari, dela Varlamul pădurilor din Tulcea până la Varlamii orașelor, cocotații în fel de fel de fotolii de marochin, dela salariații interni ai vrășmașilor noștri, până la semănătorii dezordinei învâsmântați în togă de mucenici.

Sunt prea numeroși cei buni, spre a fi terorizați de o infimă minoritate în care cei mulți sunt streini de neam sau înstreinați.

Trebue să revenim cu toată energia la punerea în

funcțiune a sancțiunilor Codului Penal, trebue să coalizăm întreaga suflare românească împotriva celor ce-i vor prieirea, a acelor cari îi pregătesc prăbușirea și dărâmarea mărețului edificiu românesc clădit din viața și sângele celor mai buni dintre noi.

Dacă prin iertarea acordată în trecut marei majorități a infractorilor, am tras valul uitărei asupra faptelor lor în penal, infractorii cei noi nu trebuesc iertați, după cum nici celor dintâi nu trebue să le îngăduim ca sub ochii noștri, sfidându-ne și batjocorindu-ne sărăcia, să-și rumege în liniște neturburată, fructul ostenelelor lor.

Intâia operă de regenerare morală a țării, și prima manifestațiune ce ne va readuce autoritatea morală și ne va impune în exterior și interior și politicește și economicește în rândul națiunilor învingătoare, va fi curajul de a ne urmări proprii noștri infractori. Confiscarea averilor ne-

justificate va aduce în patrimoniul public puterea eliberatorie a leului nostru de altă dată.

Din miliardele ce apasă din greu contribuțiunea publică astăzi, o bună parte se află în buzunarele particulare, de unde trebuie extrasă fără milă.

Când o măsură de înaltă prevedere socială, a determinat legiutorul să atace proprietatea, factorul cel mai important al conservării naționale; când a rechiziționat pământul împărțindul celor ce sau luptat pentru el; când prin urmare acest pământ deținut în virtutea unor drepturi și justificări reale și legale, a fost confiscat, de ce legiutorul nu ar avea curajul să sechestreze averile fabuloase ale celor ce ne-au jefuit durerea și nevoile întregului nostru neam.

Nimeni nu a protestat când sau împărțit terenurile rurale, sentimentul public a sprijinit curajul legiutorului și acest sentiment public va idolatriza

legiutorul ce va avea avântul necesar să înfăptuiască legea de biruință a slăbiciunii noastre comune.

Proprietatea urbană a fost lovită aproape în aceiaș măsură. De ani de zile legi de excepțiune a făcuto aproape neexistentă, această proprietate ce reprezenta economia generațiunilor de muncă grea, această proprietate ce contribuia la înfățișarea reală a civilizației noastre naționale. Și nimeni nu a protestat și toți sau supus. De ce tot cei buni să fie loviți?

De ce toți tâlharii ce au jefuit și banul public și cel particular să nu contribuie cu nimic la sacrificiul comun?

Să nu găsim în noi energia de a smulge bandiților ceia ce ne-a răpit nouă tutulor?

Sa creiat o psychoză a jafului la lumina zilei. Tâlharii de drept comun aveau cel puțin pudicitatea actelor lor, săvârșindule în puterea nopței, la adăpostul întunericului.

Amoralitatea se plimbă neturburată pretutindeni.

Prima clasă către care le-
giutorul ar putea îndrepta
opera sa de regenerare mo-
rală, e clasa funcționarilor
publici și a foștilor funcțio-
nari publici.

Ca ieri plăteam un ceai
cu pâine unui prieten în ca-
feneaua „Macedonia“ fiindcă
nu mâncase din ajun, și
astă-zi cu muzină nouă de-
scinde în fața palatului pro-
prietate, primit de lachei.

Ca ieri, cu câteva zile
înaintea războiului, dam cinci
lei bunului meu coleg să-și
prelungescă o polită de-o
sută la o bancă de la peri-
ferie și astă-zi după ce tot
timpul războiului a avut aceiaș
leafă fixă ca și mine și a
ocupat un serviciu în care
demnitatea ar fi exclus bac-
șișuri și afaceri; astăzi și-a
înălțat un palat pe ruinele
bordeiiului părintesc și și-a
inzestrat copiii cu două ju-
mătăți de milion.

Ca ieri visam cu un prieten
trubadur, la îndreptarea socie-
tăței când vom ajunge în
demnități publice, sorbind

fumului aceleiaș țigări „Militare“
și astăzi după un stagiul
efemer într'o demnitate pub-
lică, sa retras fiind cel mai
mare acționar al unei bănci cu
renume mondial. Ca ieri un
biet coleg, amărât de viața
aspră și saracă de cazarmă și-a
înălbit petlița tunicei și astă-zi,
după amnistie, roade milioa-
nele, pingelelor de carton.

O lege sumară, cu sanc-
țiuni în care munca silnică
să fie prima pedeapsă, pen-
tru cei ce, funcționari publici
fiind, sau de au fost, vor
minți în justificarea averilor
și le vor ascunde. Celor ce
vor arăta sorgintea întune-
coasă a provenienței lor și
vor contribui benevol cu $\frac{3}{4}$
din ceia ce le-au adus trafi-
cul funcțiunii lor, să li se lase
 $\frac{1}{4}$ ca o primă pentru îndrep-
tarea lor morală.

Confiscarea averilor stoarse
nevoilor publice, va găsi una-
nima aprobare a neamului ro-
mânesc și va fi temelie solidă
a refacerii noastre naționale.

22. IV. 1922.

Majorul V. Chiru,

Art. 125 C. J. M.

Art. 125 C. J. M., tratează despre întrebările cari sunt puse de prezidentul consiliului de războiu la sfârșitul desbaterilor. Vom discuta aici asupra acestui text de lege vizând chestiunea de a se ști în ce margini prezidentul consiliului de război poate descalifica faptul reținut prin ordinul de dare în judecată, cu alte cuvinte dacă punându-se o chestiune rezultând din desbateri s'ar putea condamna inculpatul pentru alt fapt decât cel reținut de generalul-comandant.

Chestiunea nu este nouă și a fost rezolvită de jurisprudență.

Confuziile ce se fac însă îmi dau prilejul să readuc în discuțiune această chestiune.

S'a zis — și cu drept cu-

vânt — că un consiliu de război fiind convocat în virtutea unui ordin care indică și faptul în privința căruia consiliul are să răspundă, această instanță nu poate să se pronunțe decât numai asupra aceluiași fapt, așa cum este rătat în ordinul de trimitere.

Legea reglementează cu precizie cazurile în cari consiliul ar constata că se pot pune în sarcina inculpatului și alte fapte decât cele prevăzute în ordinul generalului.

Pornind dela acest principiu unii magistrați au zis că îngrădit fiind de ordinul de trimitere, consiliul va trebui să pună chestiunea de culpabilitate strict în limitele ordinului de dare în judecată fără a putea schimba nimic din înțelesul acestui ordin.

A interpreta legea astfel, nouă ni se pare o mare greșeală.

Întâi, fiindcă pusă astfel chestiunea se trece grosier peste intenția legiuitorului. Pe urmă fiindcă în acest sistem este pus judecătorul să se pronunțe câte odată împotriva propriei lui convingeri.

Să mă explic : X este trimis în judecată pentru fals fiindcă a scris pe o bucată hârtie o împuternicire fictivă în virtutea căreia a luat bani dela Y. Faptele sunt constante.

Consiliul de război socotește după debateri că X a săvârșit într'adevăr un fapt penal însă că acest fapt nu poate fi altceva decât o escrocherie și niciodată un fals.

Ce face consiliul de război ? Condamnă pe inculpat pentru fals fiindcă este neapărat ținut să pună întrebarea așa cum rezultă din ordinul de trimitere, sau înapoiază dosarul cerând să fie instrumentat prevenitul

pentru escrocherie ? Evident că una din aceste două soluțiuni ar trebui luată în sistemul admis mai sus. Nici una din aceste soluțiuni însă nu este cea juridică.

Și tocmai aici fac regretabila confuzie acei cari au îmbrățișat acest sistem. A-nume se confundă *faptul* în sine cu *calificarea* dată faptului. Orice tribunal represiv se pronunță mai întâi în fapt și pe urmă examinează chestiunea de drept. Ingrădirea care se aduce judecătorilor militari este numai în privința faptului.

Acești judecători au de examinat numai dacă faptele debătute sunt cele arătate în ordinul de dare în judecată și numai după ce fac oral această verificare stabilind perfecta identitate a faptului debătut oral cu cel arătat înscris, au să se pronunțe afirmativ sau negativ asupra culpabilității.

În caz afirmativ consiliul poate da acestui fapt calificarea pe care o crede ni-

merită fără a se mai îngriji dacă această calificare este cea cuprinsă în ordinul generalului și aplică pedeapsa.

De unde rezultă că în sistemul nostru consiliul punând chestiunea principală cuprinde într'această chestiune faptul imputat de general și printr'o chestiune subsidiară răspunde asupra calificării cele noi.

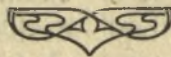
Dar s'ar putea spune că sistemul nostru care este și acel al legii vine în flagrantă contradicție cu textul art. 193 C. J. M., unde se prevede express că incul-

patul va lua cunoștință de textul legii aplicabil legiuitorul înțelegând astfel să garanteze dreptul de apărare al inculpatului.

Ori dacă în ședința inculpatul vede schimbată calificarea în privința căreia și-a construit un sistem de apărare se vede acum îndreptățit să spună că a fost privat de acest drept înscris cu sfințenie în texte de legi, fiind surprins astfel de însăși judecătorii lui.

Această chestiune vom discuta-o într'un număr viitor.

Oprea.

Memoriile unui Comisar Regal

de:
VASILE D. CHIRU

De vânzare la toate librăriile din țară

Lei 10—

DEM. D. STOENESCU

AVOCAT

CRAIOVA

STRADA GHEORGHE GHÎȚU 6

Rolul Președinților și Judecătorilor Consiliilor permanente de războiu

III.

Oficiul de jurați și oficiul de judecători

Organizarea justiției militare are un caracter mixt, judecătorii militari prin atribuțiunile ce le sunt deferite de legiutor, îndeplinesc și oficiul de jurați și pe cel de judecători.

Jurații apreciază elementele culpabilității sau ale nevinovăției; judecătorii aplică pedeapsa vinovaților sau achită pe cei nevinovați.

Spre deosebire de legislația civilă, ce numai în materie de crime cunoaște și aplică principiul celor doi factori judiciari, juratul ce reprezintă poporul și magistratul care aduce la îndeplinire în echivalentul său legal, hotărârea justiției populare, justiția militară întrunește în puterea aceloraș persoane și rolul juratului și al magistratului.

În materie de delictе, legiutorul civil încredințează numai magistraților de carieră aprecierea culpabilităților și sancțiunilor obligându-i să motiveze hotărârea lor și în cazurile de condamnățiuni și în cele de achitări.

Pentru delictеle supuse competenței instanțelor excepționale militare, legiutorul păstrează acelaș sistem aplicat și în materie criminală atribuind judecătorului militar și oficiul de magistrat și pe cel de jurat, fără nici un fel de obligațiune în privința motivărei hotărârilor aduse.

Sistemul acesta de justiție democratică, de justiție populară prin care în legislația civilă, însuși societatea și mediul social direct al acuzaților hotărăsc asupra culpabilităților, a fost păstrat și în legislația militară, fiind extins asupra tuturor faptelor penale.

Jurații civili și judecătorii militari în situațiunea lor de jurați dau hotărârile lor prin formularea răspunsurilor asupra culpabilităților numai prin : Da, sau Nu; Da conrenspunzând la constatarea vinovăției și Nu, la constatarea neculpabilităței.

Nici unii nici alții nu motivează hotărârea lor. După pronunțarea acestei hotărâri, în legislația civilă începe rolul magistraților de carieră ce concretizează în cuantumul pedepsei răspunsul juraților, iar în legislația militară acelaș juriu, aceiaș jurați transformați în magistrați aplică dispozițiunile legeri penale în acord cu prima lor hotărâre de jurați.

În marginile acestei organizațiuni trebuie încadrate toate criticele aduse Justiției Militare, și criticul obiectiv nu va putea analiza sentințele tribunalelor militare, fără să țină seama de această organizare.

Aceleaș invinuiri aduse de critică, curților cu jurați, se pot aduce și tribunalelor militare dar ori cari alte critici ce nu țin în seamă organizarea însăși a tribunalelor militare, nu au temeiul juridic al obiectivității, ci sunt pornite sau de necunoscători, sau de interesați, sau de dușmanii declarați ai instituțiunei armatei.

În aprecierea faptelor și la curțile cu jurați și la tribunalele militare intervin o serie întregă de circumstante cu totui streine literei rigide a leguirilor. În aprecierea elementelor de culpabilitate jurații și jurații militari, sunt călăuziți de impresiuni, simțăminte, de atmosferă și de tot cortegiul manifestărilor sufletești. La toate desbaterile tribunalelor militare se dă o mare extensiune discuțiunei elementelor impresionabile ce au determină săvârșirea infracțiunilor și asupra magistraților militari ca și asupra juraților se exercită totdeauna impresiunea desprinsă din elementele pur omenești ale infracțiunei.

Acuzatul a dezertat, fiindcă familia lui erea muritoare de foame și se învoacă mărturii și se aduc în ședință părinții, nevasta și copii deliquentului spre a învoaca mila juraților.

Acuzatul a furat un lucru de nimic, în mintea judecătorilor jurați, defilează paginile cu litere de o schioapă ale ziarelor în cari numele celor mai înalți demnitari ai statului figurează în coloana tâlhariilor nesancționate și în sufletele juraților militari, elementele comparative determină compătimirea,

Acuzatul a încercat subminarea organizației actuale a statului el reprezintă primejdia viitorului țării și a armatei și inima militarului jurat sa înpietrit.

Acuzatul a ucis, dar în cari împrejurări? în ce situațiune? și condamnarea sau achitarea depinde de stările sufletești în cari jurații militari sunt antrenați în desbateri.

Ei nu motivează sentințele, ei nu răspund în fața societăței ci numai în fața conștiințelor lor; fiindcă ei reprezintă societatea, mediul social, mulțimea, omul cu toate înălțările și scăderile lui.

Pe temeiul acestor constatări se vor găsi explicațiunea tuturor sentințelor de multe ori contrarii așteptărilor opiniei publice ne precis sau intenționat rău informată; numai cunoscând bine organizațiunea justiției militare cu o atât de largă bază sufletească, nu ne vor mai mira achitările sau condamnățiunile rostite de ea și pe nedrept criticate.

Dacă se ridică multă lume în potruva instituției juraților și cere schimbarea sistemului însăși, nimeni nu mai atacă însă jurații în sine că au adus cutare sau cutare verdict, cum se face întotdeauna cu jurații militari, și atacul lor este și nedrept și nelogic și nejuridic.

Toată lumea ce se ocupă, interesându-se de justiția militară preconizează organizarea și schimbarea ei fundamentală, până atunci însă să atacăm efectele fără a preconiza schimbarea sistemului e o greșeală de neertat.

Atâta vreme cât organizarea justiției militare va funcționa pe actualele ei baze, nu ne rămâne de cât să atragem atențiunea magistraților militari asupra rolului lor atât de însemnat.

Magistrații militari nu trebuie să uite nici odată că ei însumează nu numai atribuțiunile juraților ci și ale magistraților.

Dacă sentimentul general al opiniei publice, aprobă în majoritatea cazurilor hotărârile juraților când iartă sau condamnă, acelaș sentiment al opiniei publice, are un alt criteriu în analiza sentințelor pronunțate de magistrații de carieră. De aceia magistrații militari e bine să cerceteze în camerile de deliberare nu numai expunerea sentimentală a împrejurărilor în care sa săvârșit un fapt supus judecăței lor, ci înainte de a soluționa chestiunea în situațiunea lor de jurați, să analizeze și textele de

lege și să țină seama și de efectul moral al hotărârei ce-o vor aduce.

Până la modificarea legislației penale militare actuale, dacă nimeni nu vrea să țină seamă de imperfecțiunea sistemului legiurii în vigoare și opinia publică aduce o critică nejustificată justiției militare, judecătorul militar urmează să analizeze faptele supuse judecății sale prin rolul ambelor sale funcțiuni în calitatea sa de magistrat să analizeze legea, înainte de a se pronunța asupra faptei în calitatea sa de jurat.

Deși dispozițiunile art. 128 C. J. M. subordonează hotărârea judecătorilor hotărârei juraților, însă judecătorul militar fiind și jurat și judecător, nu poate obține justificarea hotărârei sale cum se întâmplă cu hotărârile Curților cu Juri, în cari magistrații fiind alte persoane trebuie să aplice legea conform hotărârei juraților, fără să le cunoască în prealabil deciziunea acestora. Judecătorul militar deși ca jurat nu va da seamă de hotărârea sa decât conștiinței sale, fiind însă și magistrat are o foarte mare răspundere morală în cece privește soluțiunea dată chestiunei în care oficiază în ambele sale roluri.

Numai așa, ținându-se seamă și de această responsabilitate morală, justiția militară va putea aduce sentințe juridice și echitabile din cari vor lipsi și condamnațiunile prea severe și de multe ori neegale dela instanță la instanță și achităriile atât de criticate și tot atât de variabile chiar în sânul aceluiași instanțe, după formațiunea schimbătoare a membrilor judecători.

S. Ialomițeanu,
magistrat.

Angelo Stătescu
Avocat

Specialist în chestiuni militare
Consultății 9-11, 3-7 (15-19)

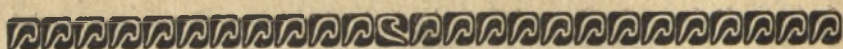
Cluj, Piața Cuza Voda 16

„Poemele
despărțirii”

Poezii de:
CONST. RÎULET

Volum ilustrat. Lei 15.—

De vânzare la toate librăriile din țară

Oficiile de Inchiriere și Armata

În toate țările după războiu, se observă o ușoară atmosferă de răceală între armată și populațiunea civilă, răceală alimentată și de suferințele inerente războiului devenit sinonim cu armata, dar în special și de streinii de neam furisați între noi, ori de băștinașii înstreinași cari au avut de îndurat potrivit faptelor lor, rigorile regimului militar dominant în timpul războiului.

Se observă pe alocuri că această mentalitate cuprinde și deficienții deținători ai demnităților publice, în sufletele strimpte a le cărora, se așează tot mai accentuat un parapon nejustificat, formulat într'o expresiune devenită aproape curentă :

„Sa dus vremea voastră a militarilor, când erați a tot stăpânitori acum e timpul nostru“.

Uită sărmanii că situațiunile în care au ajuns, demnitățile în care i-au cocoțat vremurile, obscuritatea din care au fost smulși și au fost împins în posturile la care nici în glumă nu ar fi îndrăsnit altădată să năzuiască, e datorată numai armatei, și celor 800,000 de morți ai ei. Uită de asemeni, că însuși păstrarea acestor demnități și liniștita exercitare a lor, e garantată tot de armată, pentru care nu păstrează de cât disprețul lor nechibzuit.

Această stare de lucruri creiază aversiunea ce se observă și în oficiile publice, în special în chestiunile de locuință necesare corpului ofițeresc. Legiuitorul a instituit pentru rezolvirea crizei de locuințe pe lângă alte instituțiuni și oficiile de închiriere. Acestor oficii le-a creiat obligațiunea de a repartiza locuințele vacante într'o ordine de preferință stabilită în prealabil în Art. 38 din regulamentul legei oficiilor de închiriere, înstituindule ca organe de justiție populară. Aceste oficii judecă în sedințe publice atribuirea locuințelor după cererile ce li se adresează de toți aceia ce au nevoie de case de locuit. Ofițerilor și funcționarilor armatei li sau impus aceleași îndatoriri cetățenești de a și obține locuințele prin aceste oficii. În această situațiune, ofițerii ca și toți funcționarii armatei, sunt nevoiți să compară în nenumărate rânduri în salile de judecată, să și legitimizeze cererile contradictoriu fie cu proprietarii interesați, fie cu alte persoane ce ridică pretențiuni asupra aceleiaș locuințe ; să facă anticamere, să îndure nervozitățile cetățenilor din aceste comisiuni poporene, să piardă vremea, ca apoi apelându-se hotărârile acestor comisiuni de către cei interesați, să colinde sălile tribunalelor cot la cot cu tot felul de împričinați, îndurând veșnic atmosfera de care vorbeam mai sus, și de care sunt înconjuțați.

Dacă nu s'au semnalat încă conflicte violente până în prezent e că ofițerii păstrează încă o mare doză de răbdare și profundul respect al instituțiilor de Stat ori care ar fi persoanele ce întâmplător dețin funcțiunile publice.

Spre a curma însă legal această situațiune dăunătoare prestigiului Armatei, spre a scuti ofițerii de a compare în fața acestor comisii populare și a trepăda pe sălile instanțelor de judecată, și spre a le asigura liniștea de care au nevoie în exercitarea profesiei lor, și a le ridica grija locuințelor, o soluțiune pe cât de practică, pe atât de legală, ar fi următoarea :

Ministerul de interne prin oficiul central de locuințe să dea instrucțiuni Comisiunilor de închiriere spre a repartiza global, pentru trebuințele Armatei, numărul de locuințe necesare ofițerilor și funcționarilor Armatei. Comendurile de piață, întocmind tablouri de locuințele deținute de ofițerii aflați în garnizoană, precum și de locuințele ce ar fi necesare în viitor pentru cei ce vor veni în garnizoană, să le prezinte oficiilor de închiriere, care le vor repartiza Armatei, statornicind în prealabil și chiriile fiecărei case în parte. Aceste locuințe să se administreze în viitor, numai de Comendurile de piață fără ca ofițerii să mai aibe legături individuale cu nimeni.

Comendurile vor întocmi câte un tablou amănunțit asupra tuturilor locuințelor cu încăperile și prețurile lor și aceste locuințe se vor atribui ofițerilor și după nevoile lor și după chiriile ce le vor putea plăti. Prin această măsură și ministerul de război ar putea cunoaște casele disponibile din orașele mari de care ar ține seamă în efectuarea mutărilor și ofițerii ce ar dori să-și schimbe garnizoanele s'ar putea informa în prealabil asupra locuinței, nemai fiind siliți să stea cu lunile prin hoteluri, să doarmă prin biurouri, sau să-și lase familiile prin vechile garnizoane unde și găsise un adăpost.

Soluțiunea ar descongiona și oficiile de închiriere, e legală, ar evita conflictele ce fatal vor surveni, ar scuti pe ofițeri de neplăceri și ar contribui și la risipirea acelei atmosfere dăunătoare consolidărei naționale.

V. Stăncescu.

INFORMAȚIUNI

A apărut importanța revistei: „Jurisprudența Militară” redactată de Domni General G. Pangrati Președintele Consiliului de revizie permanent al Armatei și Avocat G. Dumitrescu fost Prin Grefier al Inaltei Curți de Justiție și Casație și al Consiliului de revizie. Publicațiunea apare trimestrial.

* * *

De la 15 Iunie 1922 Consiliul permanent de revizie al Armatei va lua vacanță.